

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/36/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118211665
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3118211665.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu F. W. X., Y., so sídlom M. XX, N., G.: XX XXX XXX proti žalovanému P. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom mesto A., o zaplatenie 261,85 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 10. júna 2022 č.k. 24Csp/14/2018-168, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
Žalovanému voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol. Žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 708 ods. 1, 2, § 709, § 710, § 711 Obchodného zákonníka, § 53 ods.6 Občianskeho zákonníka, §1 ods.5, § 2 písm. f/, § 18 ods. 1, 2,3 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej aj zákon o spotrebiteľských úveroch), s poukazom aj na procesné ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“). V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia 261,85 eur spolu so zmluvným úrokom vo výške 17,90 % ročne zo sumy 261,85 eur od 29.12.2018 do zaplatenia a úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 261,85 eur od 29.12.2018 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že na základe žiadosti zo dňa 01.10.2015 žalovaný požiadal právneho predchodcu žalobcu-spoločnosť X. X., Y. o uzatvorenie Rámcovej zmluvy XXXXXXXXXXX/XXXX o bežnom účte s programom služieb P.X a o uzatvorení zmluvy o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania (ďalej „Zmluva“). V ten istý deň došlo aj k podpisu predmetnej Zmluvy. Na základe Zmluvy žalobca zriadil a viedol pre žalovaného bežný účet a poskytoval mu služby súvisiace s vedením účtu s možnosťou poskytnutia úverového rámca k predmetnému účtu formou povoleného prečerpania, ktorú žalovaný nevyužil. Súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná istina predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a všetkými kreditnými obratmi vykonanými na účte žalovaného. Žalobca v rámci prekročenia umožnil žalovanému disponovať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na jeho účte. Žalovaný bol o svojom prekročení ako aj o úrokovej sadzbe prekročenia informovaný, a to na web stránke žalobcu. Taktiež všetky relevantné dokumenty boli dostupné na každej pobočke banky. Žalovaný mal možnosť sa o svojom prekročení dozvedieť z výpisov z účtu. Žalobca v podanej žalobe odkázal na rozhodnutie SD EÚ z 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíroovej. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že mu bolo doručené dňa 10.7.2020 vyjadrenie žalobcu. Žalobca v ňom poukázal na to, že prekročenie bolo dojednané v bode 4.3 v spojení s bodom 4.2 Zmluvy a v bode 3.3 VOP. Z obsahu Zmluvy, konkrétne z bodu 4.2 vyplynulo, že prekročenie je úročené sadzbou 17,9 % ročne a je vymedzený aj úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne. Súd prvej inštancie z obsahu Zmluvy zistil, že zakotvuje možnosť prekročenia, v rámci ktorého bolo stanovená aj úroková sadzba prekročenia

ako "variabilná, BASE RATE pre povolené prečerpanie + 5,05 % ročne v čase uzavretia Zmluvy. Podľa bodu 4.3 Zmluvy bolo prekročenie zadefinované ako úverový rámec, ktorý nesmie žalovaný prečerpať, avšak v dôsledku zúčtovania úrokov a poplatkov alebo v dôsledku nezaplatenia rozdielu pri znížení úverového rámca môže na bežnom účte dôjsť k prekročeniu. Ďalej z bodu 5.3 Zmluvy vyplynulo, že za program služieb bude platiť žalovaný mesačný poplatok vo výške podľa aktuálneho sadzobníka poplatkov. Podľa bodu 5.4 Zmluvy výpočet, splatnosť a započítanie úrokov, výmenných kurzov a poplatkov boli upravené vo VOP. Súd prvej inštancie odkázal na VOP právneho predchodcu žalobcu. Bod 1.1 obsahoval definíciu a výkladové pravidlá pojmov, aj definíciu "Prekročenia". V zmysle bodu 3.1 e/ banka môže jednostranne zmeniť výšku minimálneho kreditného zostatku na bežnom účte. Majiteľ účtu je povinný stav na účte zosúladiť so zmenenou výškou minimálneho kreditného zostatku. Minimálny kreditný zostatok môže banka použiť na úhradu úrokov, úrokov z omeškania a poplatkov banky. Majiteľ účtu je v takom prípade povinný bez zbytočného odkladu uviesť stav na bežnom účte do súladu so stanoveným minimálnym kreditným zostatkom. Podľa bodu 3.3 a/, b/ povolené prečerpanie na bežnom účte (pôvodne nazývané ako povolený debet) a prekročenie (pôvodne nazývané ako nepovolený debet) banka poskytuje klientovi, ktorý je majiteľom účtu, s akceptovateľnou výškou kreditných obrátov na bežnom účte v hodnotenom období a s pravidelným poukazovaním peňažných prostriedkov na bežný účet na zmluvnom základe. Práva a povinnosti banky a majiteľa účtu súvisiace s povoleným prečerpaním a prekročením sa spravujú ustanoveniami časti zmluvy o bežnom účte o povolenom prečerpaní a prekročení alebo podľa príslušnej časti zmluvy o úvere alebo zmluvy o financovaní. Podľa bodu 3.11 c/ úroková sadzba prekročenia je variabilná, je určená variabilným ročným percentom z výšky prekročenia. Úroková sadzba prekročenia je odvodená od referenčnej úrokovej sadzby BASE RATE pre povolené prečerpanie a je určená súčtom tejto sadzby a prirážky. V zmysle bodu 3.12 a/ má banka právo na úrok z omeškania z dôvodu nezaplatenia prekročenia. V zmysle bodu 3.13 a/ klient je povinný banke zaplatiť poplatky za bankové služby a iné poplatky a odplaty súvisiace s poskytovaním bankových služieb podľa sadzobníka poplatkov platného v deň poskytnutia služby. Pokiaľ ide o poplatky, tieto mali vyplývať zo Sadzobníka poplatkov účinného od 1.10.2015. Poplatok za vedenie účtu s dojednaným programom mal byť vo výške 4,99 eur. Súd prvej inštancie mal z predložených výpisov z účtu žalovaného preukázať, že ku dňu 31.12.2015 (čl. 46a) sa žalovaný dostal do debetu 6,49 eur. Uvedený debet bol tvorený poplatkom za transakcie vo výške 1,50 Eur a poplatkom za vedenie účtu 4,99 Eur. Následne sa debet na účte len zväčšoval a to v dôsledku účtovania rôznych poplatkov zo strany žalobcu. Položkami týkajúcimi sa poskytnutého úveru sa súd prvej inštancie v predmetnom konaní nezaoberal, nakoľko pohľadávka z predmetného úverového vzťahu bola predmetom v konaní na súde prvej inštancie pod sp. zn. 24Csp/4/2019. Na účte žalovaného bol k 31.12.2018 záporný zostatok vo výške žalovanej istiny. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na bod 3.5 VOP v spojitosti s bodom 3.8 a 3.12 VOP, podľa ktorých je povinnosťou banky zabezpečiť, aby zostatok bežného účtu neklesol pod výšku minimálneho zostatku. Pritom banke umožňuje odmietnuť vykonať platby, v dôsledku ktorých by sa tak stalo. Je teda výlučne vecou banky, či poskytne klientovi s nedostatočným zostatkom na účte prostriedky na svoju ťarchu. Súd prvej inštancie zistil, že žalovaný možnosť poskytnutia úverového rámca k predmetnému bankovému účtu formou povoleného prečerpania nevyužil. Dostal sa tak na svojom bankovom účte do nepovoleného prečerpania v dôsledku toho, že na bankovom účte nezabezpečil dostatok finančných prostriedkov na pokrytie poplatkov spojených s vedením účtu a následne poplatkov spojených s upomienkami a úrokmi. Nepovolené prečerpanie, na ktorom žalobca založil svoj nárok, je tak výlučne na vôli veriteľa. Ak má dlžník povinnosť "neklesnúť" so zostatkom účtu pod minimálny zostatok, neobstojí pritom súčasne jeho právo na čerpanie prostriedkov pod tento minimálny zostatok. Nepovolené prečerpanie, ktoré už svojim názvom vyjadruje protiprávny stav a nie uvedené zmluvné dojednanie, preto súd prvej inštancie posúdil ako neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy podľa § 53 Občianskeho zákonníka, z ktorej uplatnené právo nemožno veriteľovi priznať. Z ustanovenia čl. 3.3 Všeobecných obchodných podmienok žalobcu, ktoré upravujú nepovolené prečerpanie účtu označené ako "Prekročenie" vyplynulo, že toto nepovolené prečerpanie je zmluvné dojednanie. V uvedenom prípade sa však o takúto situáciu nejedná, nešlo o obojstranne dohodnuté plnenie medzi zmluvnými stranami, nakoľko je zakotvené vo Všeobecných obchodných podmienkach, ktoré určil žalobca ako banka. Preto nešlo o individuálne zmluvné dojednanie. Žalovaný nemal možnosť ovplyvniť jeho obsah. Pri zmluvnom dojednaní však spotrebiteľ osobitne s bankou dojednáva podmienky prečerpania finančných prostriedkov na účte, úročené a predovšetkým je informovaný a má vedomosť o tom, že banka mu poskytuje v podstate úver, tak ako to predpokladá § 710 Obchodného zákonníka. Konštrukcia nepovoleného prečerpania, tak ako ju formuloval žalobca vo svojich Všeobecných obchodných podmienkach bolo v rozpore s ustanovením § 710 Obchodného zákonníka. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi plnenie

z titulu nepovoleného prečerpania, pretože evidentne celý žalovaný nárok žalobcu vyplýva z takéhoto prečerpania, ktoré uplatnil žalobca v žalovanej úverovej istine a následne aj ako príslušenstvo od celej žalovanej sumy až do zaplatenia. V závere súd prvej inštancie uzavrel, že banka požadovala úrok z úrokov, čo je neprijateľné, pretože ide o duplicitnú sankciu dlžníka. Žalobca z vyššie uvedených dôvodov neunesol dôkazné bremeno, nakoľko nepreukázal základ žalovaného nároku, dohody podľa ust. §710 Obchodného zákonníka a tak aj oprávnenosť výšku žalovanej sumy, preto súd prvej inštancie žalobu zamietol. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. §255 ods.1 v spojení s §262 ods.1 CSP. Žalovanému by patril nárok na náhradu trov konania, náhradu trov konania si neuplatnil, z prejednávanej veci bolo tiež zrejmé, že žalovanému žiadne trovy nevznikli, preto súd prvej inštancie rozhodol, že žalovanému voči žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň žiadal, aby žalobcovi priznal náhradu trov konania a aj náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, poukazujúc na odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm.b/, f/, a h/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Argumentoval tým, že súd prvej inštancie postupoval v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania, keď v rozpore s § 151 CSP skúmal tvrdenia žalobcu, ktoré neboli žalovaným spochybnené (tvrdenia žalobcu čo do vzniku právneho vzťahu a výšky dlhu), keďže tento sa vo veci nevyjadril (ostal pasívny). Preto konštatovanie súdu prvej inštancie o nepreukázaní nároku nemalo oporu v zistenom skutkovom stave, založenom na základe prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany (§ 149 CSP). V ďalšom žalobca nesúhlasil s tvrdením súdu prvej inštancie, žeby úprava „Prekročenia“ resp. nepovoleného prečerpania v Zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach (ďalej len „VOP“) by mala predstavovať neprijateľnú zmluvnú podmienku. Dodal, že s prekročením na účte počítá samotný zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej aj zákon o spotrebiteľských úveroch) t.j. ustanovenia o Prekročení, konkrétne § 2 písm. f/. Nejedná sa teda o špecifickú zmluvnú podmienku alebo princíp zavedený. Podľa žalobcu mal žalovaný možnosť Zmluvu o vedení účtu ukončiť, ktorú nevyužil, naopak, porušil svoju povinnosť mať na účte dostatok finančných prostriedkov na realizáciu obrátov na účte (vrátane účtovania poplatkov, úrokov), pričom súd prvej inštancie opomenul skutočnosť, že žalobca mal nárok na poplatok za vedenie účtu, resp. ostatné poplatky. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k. 23Co/130/2017-72 zo dňa 14.5.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č.k. 5Co/17/2020 z o dňa 18.11.2020, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/372/2019 zo dňa 30.6.2020 a iné. Žalobca poukázal na skutočnosť, že Prekročenie na osobnom účte bolo medzi stranami dojednané priamo v zmluve (v bode 4.3 Zmluvy ako aj v bode 4.2 Zmluvy), bolo teda individuálne dojednané v zmluve. Žalovaný preštudovanie zmluvnej dokumentácie a súhlas s ňou potvrdil svojim podpisom na zmluve, t.j. preukázateľne sa oboznámil so zmluvnou dokumentáciou upravujúcou daný zmluvný vzťah. Žalovaný jedným podpisom na konci zmluvy vyjadril súhlas s podmienkami zmluvy a teda aj súhlas s obsahom VOP a ak nesúhlasil s podmienkami, nemusel zmluvu podpísať. Dôvodil tým, že žalovaný v priebehu konania nijako nepoprel, že by pri podpise zmluvy nebol obdržal OP, VOP, proti ktorým nič nenamietal. V tomto odkázal na závery iných odvolacích súdov.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje na vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje.

5. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP v spojitosti s ust. § 67 CMP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP.

6. Žalobca v podanom odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP.

7. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejnú prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

8. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní vytyka súdu prvej inštancie nesprávne právne posúdenie veci, odvolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo stanovené dispozíciou právnej normy). Odvolaciu námietku žalobcu odvolací súd vyhodnotil ako neopodstatnenú, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie

9. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

10. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhladol dôvodnosť uplatnených odvolacích námietok z hľadiska ani jedného z vyššie uvedeného dôvodu.

11. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami toho - ktorého účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04), čo plne dopadá tiež na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. *Georgiadis v. Grécko* z 29. mája 1997, *Recueil III/1997*). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torijac. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B).

12. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa všetky vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Skutočnosť, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže samo o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, alebo arbitrárnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie.

13. Odvolací súd považuje vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu za neopodstatnené.

14. Odvolací súd má za to, že v danom prípade žaloba obsahovala povinné náležitosti žaloby a tiež zo žaloby ako aj z ostatných listinných dôkazov bolo zrejmé, že medzi právnym predchodcom žalobcu-spoločnosťou X. X., Y. ako bankou a žalovaným ako majiteľom účtu došlo dňa 01.10.2015 k uzatvoreniu Rámcovej zmluvy č. XXXXXXXXXXX/XXXX o bežnom účte s programom služieb P. a o uzatvorení zmluvy o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania. Preskúmaním obsahu predmetnej zmluvy ide o zmluvu o bežnom účte podľa §708 ods.1 a 2 Obchodného zákonníka, ktorou sa banka zaväzuje zriadiť do určitej doby na určité meno bežný účet pre jeho majiteľa. Na uzavretie zmluvy sa vyžaduje písomná forma. Banka je povinná prijímať na bežný účet v mene, na ktorý znie, peňažné vklady alebo platby uskutočnené v prospech majiteľa účtu a z peňažných prostriedkov na bežnom účte podľa výstavného príkazu majiteľa účtu alebo pri splnení podmienok v zmluve vyplatiť mu požadovanú sumu alebo uskutočniť v jeho mene platby ním určeným osobám. Banka je ďalej povinná prijímať platby na bežný účet, vykonávať platby z bežného účtu a vykonávať zúčtovania alebo uskutočniť platby v súlade so zmluvou o bežnom účte a v lehotách a za ďalších zákonom ustanovených podmienok pre poskytovanie platobných služieb. Pokiaľ to umožní dohoda s bankou, je možné účet používať ako debetný účet, t. j. v prípade vyčerpania peňažných prostriedkov má majiteľ účtu možnosť čerpať peňažné prostriedky banky tak, ako by si vzal úver bez potreby uzatvárať samostatnú zmluvu o úvere (§ 497 Obchodného zákonníka). Súd prvej inštancie súčasne konštatoval, že dôvodom podania žaloby je nepovolený debet na osobnom účte žalovaného, ktorý predstavuje sumu 261,85 Eur ako rozdiel medzi kreditným a debetným zostatkom (11.761,61-12.023,46) s poukazom na žalobu, s poukazom na povinnosť žalovaného v zmysle bodu 3.5 VOP (účinné od 01.03.2015), dodržiavať stanovenú výšku minimálneho kreditného zostatku na bežnom účte po celú dobu trvania zmluvného vzťahu. Odvolací súd poukazuje na to, že v samotnej žalobe žalobca výslovne uviedol, že možnosť poskytnutia úverového rámca k predmetnému účtu formou povoleného prečerpania žalovaný nevyužil. Žalobca predložil výpisy z účtu žalovaného odo dňa otvorenia účtu, t.j. 31.10.2015 do dňa podania žaloby, t.j. 31.01.2018, v ktorých si účtoval okrem iného poplatky a úroky. Zároveň predložil špecifikáciu žalovanej sumy s poukazom na prehľad transakcií na účte žalovaného (čl. 2), z ktorého vyplýva, že sa jedná o rôzne poplatky (poplatky za transakcie, poplatky za vedenie účtu, upomienky, poplatky za výber, poplatky za platbu u obchodníka, úroky, poistenie). Odvolací súd mal zhodne so súdom prvej inštancie za to, že nebol preukázaný rozsah nároku žalobcu, tzv. žalobca v konaní nepreukázal oprávnenosť výšky žalovanej sumy. Hoci žalobca v žalobe uviedol, že došlo k nepovolenému prečerpaniu na účte žalovaného, pričom nepovolený debet špecifikoval rozdielom medzi debetnými a kreditnými operáciami na účte, avšak uvedené nepreukázal a toto nepodložené tvrdenie nie je dôkazom preukazujúcim opodstatnenosť nároku uplatneného žalobcom. V žalovanej sume sú zrejme zahrnuté rôzne poplatky a úroky, pričom ani zo žaloby nie je zrejmé, ktoré sú to a ako k ich výpočtu dospel (úrok z akej sumy, za aké obdobie a v akej sadzbe).

15. Podľa žalobcu žalovaný nárok v žalobe označujúci ako „Prekročenie“, ktorým podľa § 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch je automaticky prijaté prečerpanie, bol dojednaný v bodoch 4.2 a 4.3 Zmluvy a v bode 3.3 VOP právneho predchodcu žalobcu. V zmysle uvedených zákonných a zmluvných ustanovení môže dôjsť k povolenému prečerpaniu bežného účtu, avšak to automaticky nezakladá skutočnosť, že žalobca so žalovaným aj uzatvorili dohodu o povolenom prečerpaní. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie (ani v odvolacom konaní) nepreukázal, že by k takémuto dojednaniu medzi ním a žalovaným došlo. VOP žalobcu výslovne neuvádzajú, že uzavretím predmetnej zmluvy došlo aj k takejto dohode.

16. Napokon odvolací súd poukázal na bod 3.5 VOP účinných od 1.3.2015 v zmysle ktorého, zostatok bežného účtu nesmie počas celej doby vedenia bežného účtu klesnúť pod aktuálnu výšku minimálneho zostatku. Dispozíciu s bežným účtom, ktorá by spôsobila zníženie zostatku pod aktuálnu výšku minimálneho zostatku, môže banka odmietnuť. Podľa bodu 3.8 VOP klient musí mať na bežnom účte dostatok peňažných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru poskytnutého bankou, na poplatky v zmysle Sadzobníka a akýchkoľvek ďalších finančných záväzkov voči banke. Banka môže nevykonať transakcie z účtu, ktoré by mali za následok zníženie zostatku na účte pod hodnotu minimálneho zostatku, resp. pod dohodnutú výšku povoleného prečerpania. Podľa bodu 3.9 VOP banka poskytuje klientom výpisy z bežného účtu v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe, a to vo frekvencii a spôsobom dohodnutými v zmluve o bežnom účte. Podľa bodu 3.12 VOP pri zúčtovaní úrokov, poplatkov, operácií prostredníctvom platobných kariet, opravnom zúčtovaní, uplatnení zrážkovej dane, v prípadoch dohodnutých medzi bankou a klientom ako aj v iných prípadoch môže dôjsť

k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu. Nepovolené prečerpanie je automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom banka umožňuje majiteľovi účtu nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na bežnom účte. Ak nepovolené prečerpanie nastane, musí ho majiteľ účtu bez zbytočného odkladu vyrovnať. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“. Ustanovenia ods. 8.8 sa použijú primerane. Výšku sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“ môže banka znížiť alebo zvýšiť. S nepovoleným prečerpaním, upomienkou a výzvou na jeho vyrovnanie je spojená povinnosť zaplatiť poplatok.

17. Odvolací súd zastáva názor, že nárok žalobcu na zaplatenie úroku vo výške 17,9% z titulu prekročenia je nedôvodný, nakoľko neprijateľnosť zmluvnej podmienky uvedenej v bode 3.12 bola súdmi opakovane judikovaná z dôvodu, že nie je v súlade s právom, tak ako ani samotné nepovolené prečerpanie, pri ktorom to vyplýva už z jeho samotného názvu. Uvedené je zamerané na ochranu spotrebiteľa, nie na umožnenie presadenia svojvoľe veriteľa zakladať jednostranne (bez dohody s dlžníkom) záväzky spotrebiteľa voči veriteľovi, ako sa to snaží podsúvať súdu žalobca.

18. Odvolací súd mal z obsahu výpisov žalovaného za to, že obsahom sú aj položky ako poplatky a úroky (výpis z 31.12.2015 sa žalovaný dostal do debetu 6,49 eur ako poplatok za transakciu 1,50 eur a poplatok za vedenie účtu 4,99 eur), následne sa debet na účte len zväčšoval, pričom však išlo o umelé navyšovanie zo strany žalobcu. Je nutné ešte poukázať na to, že právny predchodca žalobcu takto postupoval viac ako dva roky, pričom z obsahu spisu ani nevyplýva, že by vyvinul aktivitu k ukončeniu zmluvného vzťahu, prípadne k inému úkonu smerujúcemu k vyporiadaniu vzájomných vzťahov a ďalej účtoval poplatky a pripisoval úroky. Konštatoval, že počas obdobia od otvorenia účtu, od októbra 2015 a do dňa podania žaloby, do januára 2018 žalobca účtoval, uhradil za žalovaného ďalšie poplatky, opodstatnenosť týchto poplatkov nepreukázal. Nepredložil zaslanie (číslo podacieho hárka ale odoslanie elektronicky) upomienok či výpisov z bežného účtu, z ktorým by jednoznačne vyplynuli všetky obraty a samotná výška a obsah prekročenia.

19. Pokiaľ žalobca poukazuje na rozsudok Európskeho súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15 V. proti W., z ktorého odôvodnenia vyplýva, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči, odvolací súd udáva, že mu je obsah tohto rozhodnutia známy. Odvolací súd nepopiera, že časť obsahu zmluvy môže byť dohodnutá aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky. Podľa názoru odvolacieho súdu, však pokiaľ ide o spotrebiteľský právny vzťah, nemožno podstatné náležitosti zmluvy dohodnúť vo všeobecných obchodných podmienkach, a pokiaľ sa tak stalo, predstavuje to neprijateľnú zmluvnú prax, ktorá je neprípustná.

20. Podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

21. S poukazom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny s použitím § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

22. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 251 CSP. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný a preto mu v zmysle § 255 ods. 1 CSP v zásade patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. Zo spisu však nevyplývajú žiadne odôvodnené a preukázané trovy žalovaného v zmysle § 251 CSP, preto odvolací súd rozhodol tak, že jemu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).